

វិវរណៈរបស់ព្រះយស្មើគ្រីស្ទ - លេខ ដប់ប្រាំបី

អំពើហាបរបស់បុព្វបុរស

Jeff Pippenger

2023-11-19

នៅឆ្នាំ 1856 សាសនាចលនាអាឌីនទីស្តមីលីតេ ដែលព័ត៌មានជាភ័ស្តុតាងលើក គួរឲ្យមាន James និង Ellen White កំណត់ថាជា ឡៅឌីស។ បន្ទាប់មក James White បានចាប់ផ្តើមលើកស្ទួយសាររបស់ឡៅឌីសដល់ចលនានោះ តាមរយៈ Review and Herald។ ក្នុងសារព័ត៌មានដដែលនោះ ក្នុងឆ្នាំដដែលនោះផងដែរ ពន្យល់កាន់តែច្រើនអំពី "seven times" នៃ លើវិន័យ ជំពូក 26 ក៏គួរឲ្យមានបង្ហាញផងដែរ ក្នុងអត្ថបទជាបន្តបន្ទាប់ចំនួនប្រាំបី ដោយ Hiram Edson ដល់គ្រួសារ White គោរពគាត់ខ្ពស់យ៉ាងខ្ពស់។

ដល់ថ្នាក់ពួកគេបានដាក់ឈ្មោះកូនបុរសដំបូងរបស់ពួកគេតាមឈ្មោះគាត់។ អត្ថបទសិរីនោះបានបញ្ចប់ដោយសន្ទុះថា នឹងគួរឲ្យមានបន្តបំពេញឲ្យគ្រប់លក្ខណៈនៃពេលវេលាគត ប៉ុន្តែវាមិនបានលេចមកដូចជាការឡើយ។

នៅចំណុចផ្តាច់ការបន្តនៃចលនារបស់វេតាទីមួយ ពី ភ័ស្តុតាងលើក ទៅ ឡៅឌីស ចលនានោះបានដំបូល "seven times" នៃ លើវិន័យ ជំពូក 26 ដល់តំណាងឲ្យ "ទំនាយពេលវេលា" ដំបូងបំផុត ដែលវេតាបស់ព្រះបានដឹកនាំ William Miller ឲ្យទទួលស្គាល់ និងប្រកាស។

«គ្រាន់ប្រាំបី» គឺជាថ្មីផ្សេងៗដ៏សំខាន់បំផុតនៃគ្រឹះការវិហាររបស់ពួកមីលីតេ។ រាល់បុគ្គលិកព្រះយករណ៍អំពីគ្រឹះដ៏បរិសុទ្ធ គឺជាបុគ្គលិកព្រះយករណ៍អំពីព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះគ្មានអ្នកណាអាចដាក់គ្រឹះផ្សេងទៀតក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ។

ព្រោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចដាក់គ្រឹះផ្សេងទៀតបានឡើយ ក្រៅពីគ្រឹះដែលបានដាក់ហើយ គឺព្រះយស្មើគ្រីស្ទ។ ១ កូរិនថូស ៣:១១។

មិនត្រឹមតែព្រះគ្រីស្ទជាមូលដ្ឋានប៉ុណ្ណោះទេ ទ្រង់ក៏ជាថ្មគ្រឹះដែលពួកអ្នកសង់បានបង្ហាញ ហើយក្រោយមកបានដំបូលច្រើននោះផងដែរ។ ទ្រង់ជាថ្មដ៏លើសលុបបំផុតក្នុងគុណ្យជាថ្មកំពូលនៃផ្ទះ។ ក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រមីឡូធូរីក "ប្រាំបីដង" គឺជានិមិត្តរូបនៃថ្មដ៏លើសលុបនោះ។

ព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ចប់សញ្ញាព្រះមហាក្សត្រជាមួយមនុស្សជាច្រើន សម្រាប់មួយសប្តាហ៍។ រចនាសម្ព័ន្ធនៃព្រះបន្ទូលទំនាយអំពី «ប្រាំបីដង» ប្រឆាំងនឹងនគរខាងជើងរបស់អីស្រាអែល (ដល់ Hiram Edson បានកំណត់សម្គាល់នៅក្នុងអត្ថបទមិនទាន់បញ្ចប់ទាំងប្រាំបី) បានបង្កើតឡើងវិញនូវរចនាសម្ព័ន្ធដូចគ្នាទាំងស្រុងនៃសប្តាហ៍ទំនាយ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ចប់សញ្ញាព្រះមហាក្សត្រនោះ ក្នុងការបំពេញតាម ដានីយ៍លែ ជំពូក ៩ ខ ២៧។ សប្តាហ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទកំពុងប្រមូលអីស្រាអែល គឺជារចនាសម្ព័ន្ធដូចគ្នាបេះបិទនឹងសប្តាហ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានកម្ចាត់អីស្រាអែល។

ការកម្ចាត់អីស្រាអែលបុរាណមានរយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយមកហើយ។
ហើយការប្រមូលអីស្រាអែលខាងវិញញាណមានរយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយមកហើយ។
ទ្រង់បានប្រមូលអីស្រាអែល ដើម្បីបញ្ចេញជាក់សញ្ញាព្រមព្រៀង
ហើយទ្រង់បានកម្ចាត់អីស្រាអែល ដោយសារដមូលនោះនៃសញ្ញាព្រមព្រៀងរបស់ទ្រង់។
ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ «ប្រាំពីរដង» ថាជាថ្មមូលដ្ឋាននៃព្រះវិហារ Millerite
គឺស្របគ្នាយ៉ាងពេញលេញនឹងការកំណត់អត្តសញ្ញាណព្រះគ្រីស្ទថាជាថ្មមូលដ្ឋាន។
ការបដិសេធថ្មមនោះ គឺជាការបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ។

នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងឆ្នាំ 1856 ជាលើកដំបូងបំផុតក្នុងបុរាណសាស្ត្រគ្រីស្ទាន
ទ្រង់បានឈរគ្រោះឡើងវិញ។
ទ្រង់កំពុងស្រវឹងរកដើម្បីបង្កើតការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងលើថ្មមូលនៃការដំបូង
ដល់ពួកអ្នកសាងសង់ហៀបនឹងបោះបង់ចោល។ បន្ទាប់ពីប្រាំពីរឆ្នាំ
ឬអ្នកអាចនិយាយថា ពីរពាន់ប្រាំរយមកហើយនៃមិត្តភក្តិបុរាណមក
អាត់នេទីសម័យបច្ចុប្បន្នបានបិទទ្វារ។ គួរឲ្យសោកស្តាយ
អាត់នេទីសម័យបានបដិសេធមិនព្រមយល់ព្រមការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងនោះទេ។
ថ្មដដែលអ្នកដំបូងលើ គឺជាថ្មដដែលអ្នកមិនយល់ ប៉ុន្តែវាបានរំលោភមោឃៈនៃទីនោះ។

បុរាណសាស្ត្ររបស់យើងគួរឲ្យមានបំផុសឆ្ងល់ ដោយព្រោះខ្មែរចំណេះដឹង។
ព្រោះអ្នកបានបដិសេធចំណេះដឹង យើងក៏នឹងបដិសេធអ្នកដដែល
ដើម្បីបិទឲ្យអ្នកមិនធុរជីវិតជាសង្គមសម្រាប់យើងទៀត។
ដោយយើងថាអ្នកបានគូសចេញវិស័យរបស់ព្រះរបស់អ្នក
យើងក៏នឹងគូសចេញចោលរបស់អ្នកដដែល។ ហូសេ ៤:៦

បណ្ឌិតសាសនា «ប្រាំពីរដង» ដល់បុរាណវិទូនិងគណិតវិទូខាងតុប្បងគឺយូដា បានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ
677 មុនគ្រឹស្តសករាជ ហើយបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
ជាមួយនឹងរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំនៃ ដានីយ៉ែល ជំពូក 8 ខ 14 ដងដដែល «ប្រាំពីរដង»
គឺជាផ្នែកមួយនៃនាយនោះឯង ដល់គួរឲ្យមានកំណត់អត្តសញ្ញាណថាជា «មូលដ្ឋាន
និងសសរកណ្តាល» នៃចលនាអាដវិទូ។ មូលដ្ឋាន និងសសរកណ្តាលនៃអាដវិទូស៊ីម
បានសម្រេចនៅពេលតម្លៃជាមួយនឹងទំនាយផ្សេងៗមួយចំនួនទៀត។ «ប្រាំពីរដង»
រយៈពេលពីរពាន់បីរយថ្ងៃ ម៉ាឡាគី ជំពូក 3 ដានីយ៉ែល ជំពូក 7 ខ 13
និងបុរាណវិទូព្រះហស្តចារិទាំងដប់ក្នុង ម៉ាថាយ 25 ទាំងអស់បានសម្រេចនៅថ្ងៃទី 22
ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ កាលបរិច្ឆេទថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
គឺជាកាលបរិច្ឆេទមូលដ្ឋាននៃចលនាអាដវិទូ ហើយក្នុងដំណាក់កាលបរិច្ឆេទនោះ
មានបទបញ្ជាជាតម្លៃបុរាណវិទូដល់គួរឲ្យមានកំណត់អត្តសញ្ញាណ។

ហើយទ្រង់បានឲ្យយើងឃើញឈរលើសមុទ្រ និងលើផែនដី
បានលើកដើម្បីឲ្យយើងស្តាប់
ហើយស្តាប់ដោយព្រះអង្គគង់លើមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច
ជាព្រះអង្គគង់លើមានបង្កើតស្តាប់ និងអ្វីៗទាំងឡាយដល់នៅក្នុងនោះ
ទាំងផែនដី និងអ្វីៗទាំងឡាយដល់នៅក្នុងនោះ ទាំងសមុទ្រ
និងអ្វីៗទាំងឡាយដល់នៅក្នុងនោះថា នឹងគ្មានពេលវេលាទៀតឡើយ។ វិវរណៈ 10:5,
6.

បុរាណសាស្ត្រ វាយកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃកាន់វិវរណៈ ជំពូក ១០ ដល់ឈរលើផែនដី
និងលើសមុទ្រ ថាជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

«ទេវតាដ៏មានអំណាចដ៏ល្បីលាស់បង្កើនយ៉ូហាន មិនមែនជាអង្គការណាមួយក៏ដោយ ប៉ុន្តែគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេវតា។ ការដាក់ព្រះហស្តលើសមុទ្រ ហើយព្រះហស្តរងលើដីគោក បង្ហាញពីផ្នត់គោលការណ៍ដែលទ្រង់កំពុងប្រព្រឹត្តទៅក្នុង ឆ្នាំដ៏សំខាន់ក្នុងការស្វែងរកដំណើរការសាតាំង។ ទីតាំងនេះបញ្ជាក់ពីព្រះចេស៊ីតា និងសិទ្ធិអំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ទ្រង់លើដីនៃដីទាំងមូល»។ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ព្រះគ្រីស្ទមានទទួលយកទីតាំងនៃការឈរលើសមុទ្រ និងលើដីនៃដី ដើម្បីបង្ហាញអំណាចអធិបតេយ្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ព្រះអង្គ។ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គបានលើកព្រះហស្តឡើង ហើយបញ្ជាថា «មិនគួរមានពលរដ្ឋណាម្នាក់ឡើយ»។ ព្រះគ្រីស្ទកំពុងចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយពួកមីឡិយ៉ាញ ហើយព្រះអង្គបានប្រទានបទបញ្ជាជាមួយដល់ពួកគេ ដូចជាព្រះអង្គបានប្រទានដល់អ័ប្រាហាំ នៅពេលព្រះអង្គចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយគាត់។ ព្រះអង្គបានបង្គាប់ឲ្យអ័ប្រាហាំផ្តើមការកាត់ស្មប្រែស្រដៀងគ្នាជាមួយបុរសទាំងឡាយ។ នៅពេលព្រះអង្គចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយបុរសជាជនជំនឿលើសមុទ្រ នៅក្នុងបុរសគ្រីស្ទរបស់ម៉ូសេ ព្រះអង្គបានប្រទានបទបញ្ជាជាច្រើន ហើយបទបញ្ជាទាំងនោះរួមមានសេចក្តីណែនាំថា មានតែពួកសង្ឃបុណ្យណាម្នាក់ដែលអាចបោះបង្គោលសេចក្តីសញ្ញាបាន។ ព្រះអង្គបានលើកព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គឡើង ហើយស្របចំនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ថា ពលរដ្ឋណាម្នាក់មិនគួរគូរហោសបញ្ចូលក្នុងព្រះគម្ពីរទៀតឡើយ។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលអំពីបុរសនោះថា «គាត់ នឹងរដូវកាល»។ នៅពេលព្រះអង្គយាងឡើងស្ថានសួគ៌ក្នុងពពកនៃព្រះទេវតា ដោយហេតុនេះហេតុនេះហេតុនេះ ជានិមិត្តរូបនៃការយាងឡើងរបស់សាក្សីទាំងពីរក្នុងនាមជាទង់សម្បត្តិ។ អ្វីដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់នៅពេលនោះ គឺអំពី «គាត់ នឹងរដូវកាល»។

ហេតុនេះ កាលពួកគេហោសមកប្រជុំជាមួយគ្នា ពួកគេហោសទូលសួរព្រះអង្គថា៖
«ព្រះអង្គចាស់អើយ នៅពេលនេះ
តើព្រះអង្គនឹងសុំការរាជាណាចក្រដល់អ័ប្រាហាំលើឡើងវិញឬ?»
ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖
«កិច្ចការដែលត្រូវដឹងអំពីគ្រាប្រជុំកាលទាំងឡាយ
ដែលព្រះរូបិតាបានកំណត់ទុកដោយអំណាចរបស់ព្រះអង្គទូទាំង
នោះមិនមែនជាប់រហូតដល់អំណាចគ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែ អំណាចគ្រាន់នឹងទទួលបានព្រះចេស៊ីតា
កាលណាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងមកលើអំណាចគ្រាន់
ហើយអំណាចគ្រាន់នឹងផ្តើមជាសាក្សីអំពីខ្មែរ ទាំងនៅក្នុងយុគសម័យ
នៃទូទាំងសកល និងសាមី ហើយរហូតដល់ចុងផែនដីបំផុត»។ កិច្ចការ 1:6-8

ព្រះយេស៊ូវមិនមានព្រះបន្ទូលថា គាត់នឹងរដូវកាលនោះទេ ដូចជាដោយមានព្រះបន្ទូលតាមរយៈសាឡាម៉ូន ព្រះអង្គបានបញ្ជាក់ក្នុងហើយថា មាន «គាត់ នឹងរដូវកាល»។

ចំពោះគ្រប់ការទាំងអស់ មានកំណត់ពេលមួយ
ហើយមានពលរដ្ឋណាម្នាក់គ្រប់បំណងទាំងអស់នៅក្នុងមាត់មេ សាស្ត្រាចារ្យ ៣:១។

នៅក្នុងកំណត់ត្រាព្រះគម្ពីរ មាន «គ្រា និង រដូវកាល» ដដែលជាសក្ខីភាពចំពោះ ប៉ាល់ម៉ូនី «ព្រះអង្គគម្ពីរកាប់ដ៏អស្ចារ្យ» ប៉ុន្តែគេតែងចាប់ពីថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 មក បុរាណសូត្ររបស់ព្រះគម្ពីរមានបង្ហាញមិនឱ្យលើកសារពុយាករណ៍ណាមួយដែលពុយាលីពលេវលោឡើងវិញទៀតឡើយ។ ដំបូងមានរបស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះពួកសិស្ស មុនពេលដែលព្រះអង្គយាងឡើងទៅស៊ីធីនលី បង្ហាញកំណងដល់បុរាណសូត្រមុនពេលបុរាណសូត្រដែលមានបរិសុទ្ធជរបស់ព្រះអង្គគម្ពីរមានលើកឡើងជាទង់សញ្ញា នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១ ហើយវាសរុបគ្នានឹងបញ្ចេញតួតួនៃព្រះអង្គគម្ពីរមានបុរាណសូត្រនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ នៅកាលបរិច្ឆេទមូលដ្ឋានរបស់អាដរនេទីស៊ីម ព្រះគម្ពីរមានបង្ហាញថា មិនគួរមានសារពុយាករណ៍ណាទៀតដែលផ្អាកលើពលេវលោឡើយ ហើយនូវពលេយាងឡើងរបស់ព្រះអង្គ ដដែលជាគំរូកំណងនៃការយាងឡើងរបស់សាក្សីទាំងពីរ នៅក្នុង វិវរណៈ ១១ ព្រះអង្គគម្ពីរមានបញ្ចេញតួតួនោះមុតងទៀត។

«សូមឱ្យបងប្អូនបុរសស៊ីរបស់យើងទាំងអស់ប្រយ័ត្នចំពោះនរណាម្នាក់ដែលចង់កំណត់ពលេវលោសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ឱ្យបំពេញព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទាក់ទងនឹងការយាងមករបស់ទ្រង់ ឬទាក់ទងនឹងព្រះសន្យាណាមួយផ្សេងទៀតដែលទ្រង់មានបុរាណសូត្រ ដដែលមានសារៈសំខាន់ពិសេស។

“មិនមែនជាកិច្ចការរបស់អ្នករាល់គ្នាដើម្បីបដិសេធអំពើគ្រាប្បវត្តកាល ដដែលព្រះរូបិកាមានដាក់ទុកនៅក្នុងអំណាចរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់នោះទេ។” គ្រូបង្រៀនកុលវី ងកុលាយអាចបង្ហាញខ្លួនថាមានចិត្តតក់ត្រង់ក្នុងការយាងខ្លាំងចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះ ហើយអាចចំណាយធនធានដើម្បីនាំយកទ្រឹស្តីរបស់ខ្លួនទៅមុខពិភពលោក និងក្រុមជំនុំ; ប៉ុន្តែ ដោយពួកគេលោយកំហុសជាមួយសច្ចក្រឹតិយ គេនោះសាររបស់ពួកគេសារនៃការបោះបង្គោលចោល ហើយនឹងនាំពួកគេមិនសូវទៅក្នុងផ្លូវខុស។ គេត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្ន និងត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្ននឹងពួកគេ មិនមែនដោយសារពួកគេជាមនុស្សអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេជាគ្រូបង្រៀននៃសច្ចក្រឹតិយមិនពិត ហើយកំពុងពុយយាមបោះត្រានៃសច្ចក្រឹតិយលើសច្ចក្រឹតិយមិនពិត»។ Testimonies to Ministers, 55.

បងស៊ីរីវ៉ែត មានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា យើងនឹងមិនដែលមានសារណាមួយអំពីពលេវលោ ដដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណអ្វីមួយថាមានសារៈសំខាន់ពិសេសឡើយ មិនមែនគ្រឹមតែការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គគម្ពីរណោះទេ។ ទំនាយអំពីពលេវលោ ដដែលជាបុរាណសូត្របទនៃចលនាមីឡីវាយ មានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ហើយបញ្ចេញជាតម្លៃគត់ដដែលពាក់ព័ន្ធនឹងកាលបរិច្ឆេទមូលដ្ឋាននោះ គឺថា ពលេវលោមិនគួរមានបុរាណសូត្រការបុរាណសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់មុតងទៀតឡើយ។

នៅក្នុងចលនាដំបូងនៃវេតាទីមួយ គ្រងចំណុចផ្សេងពី Philadelphia ទៅ Laodicea ពន្យល់ដដែលមានកំរិតឡើងគួរមានបុរាណសូត្រមកលើសច្ចក្រឹតិយមូលដ្ឋាននៃចលនា Millerite។ បុរាណសូត្រគួរដោយមក ឬ ពីរពាន់បុរាណសូត្រផ្សេងនៃមិត្តគ្រូបុរាណសូត្រ ឬ «ទីហោស៊ីថាន» មួយក្រុមដោយមក ក្នុងឆ្នាំ 1863 ថ្មីមូលដ្ឋាននៃ «បុរាណសូត្រ» គួរមានអ្នកសាងសង់ទុកចោល។

នៅក្នុងចលនាបញ្ចប់នៃវេតាទីប៊ី នៅចំណុចផ្តាច់រាងបុគ្គលិតបុរាណ Laodicea នៅ Philadelphia ការសាកល្បងមួយដ៏ល្អបំផុតក្នុងការសាងសង់អំពីហេតុបុព្វបុរស គួរមានបុរាណវិទ្យា។ ការសាកល្បងអំពីមូលដ្ឋានសម្រាប់បុព្វបុរស គឺជា "បុរាណវិទ្យា" ដដែលជាថ្មីគឺរបស់ពួកគេ។ តើចលនាបញ្ចប់នឹងមិនអំពីវិធីនឹងបញ្ចេញគុតិកម្មយុគសម័យពាក់ព័ន្ធនឹងកាលបរិច្ឆេទទេមូលដ្ឋាន ដូចដែលបុព្វបុរសរបស់ពួកគេមានមិនអំពីវិធីនឹងថ្មីគឺរបស់ពួកគេឬ?

ហេតុ/ច្បាប់។ ពួកគេពិតជាមានបុព្វបុត្រការនោះដដែលមែន។
ពួកគេមានផ្ទៃហេតុដដែលដូចបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។

បុព្វបុរសរបស់ពួកគេមិនមានបុព្វបុត្រអំពីហេតុនៃកាលបរិច្ឆេទទេមូលដ្ឋាននោះទេ ពីព្រោះ ក្នុងចំណោមមូលហេតុផ្សេងៗទៀត នៅកាលបរិច្ឆេទទេមូលដ្ឋាននោះ ពួកគេនៅតែជាភិក្ខុដដែល។
បុព្វបុរសរបស់ពួកគេមានបរាជ័យក្នុងការសាកល្បងមូលដ្ឋានរបស់ខ្លួន នៅពេលដែលពួកគេមានបម្រុងទៅជាឡានដ៏ស្រស់ ហើយបដិសេធ "បុរាណវិទ្យា" រួមទាំងពន្លឺដដែលកាន់កាប់នឹងឡើងរបស់វា។

ការបរាជ័យជាមូលដ្ឋានរបស់ពួកគេនៅឆ្នាំ 1863 មានគួរឱ្យខំដោយរយៈពេលបុរាណវិទ្យា ដដែលព្រះគ្រីស្ទមានគោរពទ្រង់ចិត្តលើខ្លួនរបស់ពួកគេ។
រយៈពេលបុរាណវិទ្យាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃ "seven times" និងនៃ "wilderness"។ បន្ទាប់ពី "wilderness" ពីឆ្នាំ 1856 ដល់ 1863 ពួកគេមានបរាជ័យក្នុងការសាកល្បងជាមូលដ្ឋានរបស់ពួកគេ។

នៅក្នុងការខកចិត្តលើកដំបូងនៃចលនាវេតាទីប៊ី រាស្ត្ររបស់ព្រះមានបុព្វបុត្រអំពីហេតុ
ដោយបដិសេធបញ្ញត្តិគុតិកម្មយុគសម័យពាក់ព័ន្ធដោយផ្ទាល់នឹងកាលបរិច្ឆេទគ្រីស្ទ។
ពួកគេមានផ្ទៃស្រស់បញ្ចូលការទស្សន៍ទាយអំពីពេលវេលាចូលទៅក្នុងសារពុយកាណូ
នោះបើពួកគេមានដឹងច្បាស់ថាមិនគួរផ្ទុះផ្ទុះនោះក៏ដោយ។ ដោយផ្ទុះផ្ទុះនេះ
ពួកគេមានផ្ទៃមុខទៀតនូវអំពើហេតុរបស់ម៉ូសេ គឺការមិនកាត់ស្រកក្នុងបុរសរបស់គាត់
និងអំពើហេតុរបស់អ៊ីសាគ្រីក្នុងការបោះបិប
ពីព្រោះគាត់មានដឹងថាគាត់គួរមានហេតុមិនឱ្យផ្ទុះផ្ទុះនោះ។
ចលនាវេតាទីប៊ីមានផ្ទៃអ្វីដែលពួកគេមានដឹងថាមិនគួរមករូប!
បើនរណាម្នាក់បុរាណវិទ្យាគ្រប់គ្រងពីលើការពិតនោះ
នោះចូរប្រើច្បាប់លាងលាងលាងក្នុងកំឡុងទាំងអស់ ដើម្បីប្រគល់ឱ្យសេចក្តីពិតថា
ទាំងម៉ូសេ និងអ៊ីសាគ្រីក្នុងបុព្វបុត្រអំពីហេតុ
ហើយមានបង្ហាញការបោះបិបបុរាណវិទ្យានឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ខណៈដែលពួកគេជានិមិត្តរូប
បន្ថែមខកចិត្តលើកដំបូងនៃខ្មែរកែវទ្រង់ចុងក្រោយបំផុតក្នុងចំណោមខ្មែរកែវ
ទ្រង់ទាំងអស់ គឺខ្មែរកែវទ្រង់ដែលខ្មែរកែវទ្រង់គ្រប់ខ្មែរមានចង្អុលទៅមុខ។
គំរូនៃការខកចិត្តលើកដំបូងនៅក្នុងខ្មែរកែវទ្រង់ទាំងនោះ
មានហេតុផលខោរបស់អាណាហ៍ និងអូមហេតុ ហើយកំណត់ត្រានៅក្នុងនោះ
គឺសម្រាប់ជាបុរាណវិទ្យាដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះ
នោះបើជាសក្ខីរបស់ព្រះបដិសេធមិនព្រមទទួលបុរាណវិទ្យាដោយសារវាក៏ដោយ។

ចលនារបស់ទេវតាទីមួយ ត្រូវបានប្រទានរយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ
ដល់ជានិមិត្តភក្តិព្រះនរោត្តមនៃ «ប្រាំពីរដង» ដើម្បីបិទចូលយកសាលាដ៏សម្រាប់
រួមជាមួយនឹងពន្ធលើនៃ «ប្រាំពីរដង»។ បណ្តាសាសនា «ប្រាំពីរដង»
គឺជាបណ្តាសាសនាត្រូវបានកម្ពុជាចេញពីព្រះឱស្ឋបរបស់ព្រះអម្ពចាស់។ នៅឆ្នាំ 1863
ពួកគេបានផ្ទេរឱ្យដើរតាមនូវកិច្ចការសាងសង់យើងឱ្យដើរតាម ជាកិច្ចការមួយដែលមាន
«បណ្តាសា»។ ប្រាំពីរឆ្នាំចាប់ពី 1856 ដល់ 1863
គឺជាការបង្ហាញតួចមួយអំពីការបោះបង្គោលដំបូងរបស់បុព្វបុរសនៃអ្នកស្រាវជ្រាវ
ដែលបាននាំឱ្យបណ្តាសាសនា «ប្រាំពីរដង» មកលើពួកគេ។
អ្នកស្រាវជ្រាវសម័យទំនើបបានផ្ទេរអំពីបាបរបស់បុព្វបុរសរបស់ខ្លួនឱ្យដើរតាមនៅឆ្នាំ
1863។

ចលនារបស់ទេវតាទីបីបានបង្ហាញយកនូវការស្វែងរកកាត់ការសាកល្បងនៃការខកចិត្តលើកដំបូង
បង្ក ដូចជាម៉ូសេ និងអ៊ីស្កាដរ។ នៅពេលនោះ ពួកគេត្រូវបានសម្លាប់នៅតាមដងផ្លូវ
ក្នុងអំឡុងពេល “ទីរោងចក្រ” រយៈពេលបីថ្ងៃកន្លះ។ ឥឡូវនេះ
ពួកគេកំពុងត្រូវបានបង្កើតឱ្យទៅជាបុគ្គល ដោយសំឡេងរបស់ព្រះវិញ្ញាណដ៏ជាន់ខ្ពស់។
សំឡេងរបស់ព្រះវិញ្ញាណដ៏ជាន់ខ្ពស់ កំពុងត្រូវបានផ្តល់តាមរយៈ “សំឡេង”
នៅក្នុងទីរោងចក្រ ហើយឥឡូវនេះ ពួកគេកំពុងត្រូវបានប្រឈមមុខនឹងការសាកល្បង
មិនមែនអំពីការកំណត់ពេលវេលា ប៉ុន្តែអំពី “ប្រាំពីរដង”។
ពួកគេបានបង្ហាញយកនូវការសាកល្បងអំពីការកំណត់ពេលវេលា។

ពួកគេមិនកំពុងត្រូវបានសាកល្បងថា តើពួកគេជឿថា «ប្រាំពីរដង»
ជាសច្ចក្តីពិតឬមិនឬទេ ព្រោះព្រះមុនមកពួកគេបានផ្តល់សក្ខីកម្មច្បាស់លាស់ថា
ពួកគេទទួលយក «ប្រាំពីរដង» ថាជានាយករឹមត្រូវមួយ។ ពួកគេបានប្រកាសថា
ជឿលើទំនាយនៃការបែកខ្ចីរយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយមុនឆ្នាំ។
ប៉ុន្តែពួកគេអាចមិនទាន់ដឹងថា មានពន្លឺសាកល្បងចម្លើយអំពី «ប្រាំពីរដង»។
ពួកគេកំពុងឈរនៅទីកន្លែងដែលបុព្វបុរសរបស់ពួកគេបានឈរនៅឆ្នាំ 1856។
ពន្លឺចម្លើយនេះគឺថា បីថ្ងៃកន្លះ និរន្តរៈ ជំពូក 11
មិនមែនគ្រាន់តែកំណត់សម្គាល់អំពីបដិវត្តន៍ហាងប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែឥឡូវនេះវាជាសច្ចក្តីពិតបច្ចុប្បន្នមួយ។

តើការបើកបង្ហាញបុរេវត្ថុសាស្ត្រលាក់កំហាំងនៃផ្ទះលាន់ទាំងប្រាំពីរ
និងការបើកគ្រឿងប្រាំពីរ ពិតជាសាក្សីពីយ៉ាងដដែលបញ្ជាក់ថា
វិវរណៈនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកំពុងត្រូវបានបើកគ្រឿងចេញឡើងឬ? បុរសនិប្បដិស្ឋាននោះ
តើវាពិតជាគ្រឿងប្រឡងដែលថា សៀវភៅវិវរណៈទាំងមូលកំពុងនិយាយអំពីថ្ងៃចុងក្រោយ?
បុរសនិប្បដិស្ឋានពិត នោះគឺរយៈពេលបីថ្ងៃកន្លះកំណត់ឱ្យពេលវេលាដ៏យ៉ាងនៅក្នុងពា
ក្យបុរេប្រវត្តិបំប៉នអំពីព្រះយេស៊ូវឬ? បុរសនិប្បដិស្ឋាននោះ នោះគឺជើងនោះស្រាយនៃ
“ប្រាំពីរដង” ពិតជាតំណាងឱ្យបទបញ្ជាមួយដែលត្រូវតែបំពេញដោយអ្នកទាំងឡាយដែល
និពន្ធក្នុងការព្យាករណ៍នៅ Nashville ថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 ឬ?

អូ! មានការសាកល្បងមួយសម្រាប់អ្នក! តើអ្នកទាំងឡាយដែលភ្ញាក់ឡើង
ហើយដឹងថាខ្លួនស្ថិតនៅក្នុងរយៈពេលនៃការពន្យារពេល
នោះពិតជាត្រូវប្រុងចិត្តចំពោះអំពើហិង្សារបស់ខ្លួន
និងអំពើហិង្សារបស់បុព្វបុរសរបស់ខ្លួន នៅចុងបញ្ចប់នៃបីថ្ងៃកន្លះឬ?
តើការមិនអើពើនឹងបញ្ញត្តិដែលហាមមិនឱ្យប្រើពេលវេលាក្នុងការទស្សន៍ទាយ

នោះពិតជាអំពើហាមឃាត់មែនឬ?

សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលបានប្រកាន់ជំហរថា ការព្យាករណ៍ខុសអំពី Nashville
នោះជាគោលបំណងដដែលៗនៃព្រះទ្រង់មានព្រះទ័យដោយវិធីណាមួយ
ហើយបន្ទាប់មកបានព្យាយាមគាំទ្រសច្ចក្តីអះអាងនោះ
ខ្ញុំសូមបន្តថ្លែងការសង្កេតមួយទៀត
លើសពីអំពើហាមឃាត់ការប្រព្រឹត្តិលេខលោកនៅក្នុងព្រះបន្ទូលព្យាករណ៍របស់ព្រះ។
អ្វីដែលបានកើតឡើងជាមួយនឹងការព្យាករណ៍មិនពិតអំពី Nashville
មិនមែនគ្រាន់តែជាការបង្ហាញនៃការបោះបង្គោលប្រឆាំងនឹងព្រះបញ្ញាជារបស់ព្រះគ្រីស្ទទេនោះឡើយ
1844 ប៉ុណ្ណោះទេ
វាក៏ជាទង្វើមួយដែលប្រាប់ដល់អ្នកទាំងឡាយនៅខាងក្រៅសាសនាអាដវីនទីស្កថា
ការព្យាករណ៍ដែលមាននៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍នោះមានកំហុស។
នោះជាការបង្កអប់រំមួយលើសំណើរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍។
វាផ្តល់ភស្តុតាងដល់អ្នកទាំងឡាយនៅក្នុងលោកិយថា សំណើរបស់ Ellen White
មានសារៈសំខាន់មិនខុសពីសំណើរបស់ Joseph Smith ឬរបស់ Nostradamus ឡើយ។
ពាក្យដ៏មានតម្លៃរបស់ Ellen White
ត្រូវបានបំពុលដោយពាក្យដ៏អាក្រក់នៃការបោះបង្គោលរបស់យើង។
វាមិនមែនជាការបោះបង្គោលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដដែលៗនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែនៅពេលដំណាលគ្នា
វាក៏ជាការបោះបង្គោលប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍ផងដែរ។
យ៉ូហានត្រូវបានបង្ខំឱ្យនិយាយលើកនោះដដែលៗថា Patmos
មិនមែនដោយព្រះគាត់បានដាក់ទស្សនៈមនុស្សរបស់ខ្លួនឱ្យខុសពីពួកគេ
និងព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍ទេ
ប៉ុន្តែដោយព្រះគាត់បានស្តាប់បង្គាប់សាក្សីទាំងពីរនោះ។

ខ្ញុំ យ៉ូហាន ដដែលៗជាបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា និងជាអ្នករួមក្នុងសច្ចក្តីវិញ្ញាណ
និងក្នុងនគរ ព្រមទាំងក្នុងសច្ចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
បាននិយាយលើកនោះដដែលៗថា ប៉ាត់ម៉ុស ដោយព្រះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
និងដោយព្រះសាក្សីអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ វិវរណៈ ១:៩

យើងបានផ្ទេរអំពើហាមឃាត់របស់បិតារបស់យើង គឺម៉ូសេ
នៅពេលខកចិត្តលើកដំបូងរបស់យើង ហើយយើងត្រូវសារភាពអំពីការនេះ។
យើងត្រូវសារភាពអំពីការនេះ ពីព្រោះឥឡូវនេះយើងស្ថិតនៅក្នុងឆ្នាំ 1856។
ឥឡូវនេះមានពន្លឺថ្មីអំពី “seven times” ដូចដែលកាលនោះក៏មានដែរ។
ឥឡូវនេះយើងស្ថិតនៅក្នុងការផ្តល់បុរាណពី Laodicea ទៅ Philadelphia
ដូចដែលចលនាចាប់ផ្តើមនោះបានស្ថិតនៅក្នុងការផ្តល់បុរាណពី Philadelphia ទៅ
Laodicea នៅឆ្នាំ 1856។ នៅឆ្នាំ 1856 បិតារបស់យើងបានបញ្ជាឱ្យបោះពុម្ពផ្សាយ
យ៉ាងពិតប្រាកដឡើងនូវចំណេះដឹងទាក់ទងនឹង “seven times”។
យើងប្រហែលជាមិនអាចបញ្ជាឱ្យបោះពុម្ពផ្សាយពន្លឺនោះបានទេ
ប៉ុន្តែយើងពិតជាអាចបិទទ្វារចិត្តរបស់យើងចំពោះពន្លឺនេះបាន។ យើងអាចផ្ទេរព័ត៌មាន
ដូចដែលអ្នកស្តាប់បន្តិចម្តងៗនៃ Seventh-day Adventist បានផ្ទេរ
ថ្មីនោះពិតមិនបានស្ថិតនៅទីនោះឡើយ ហើយបន្តគង់នៅលើវិញ្ញាណ។
បញ្ហារបស់យើងគឺថា

យើងមិនមានពេលវេលាសមស្របសម្រាប់ការស្រាវជ្រាវដើម្បីបំប៉នការសិក្សាអំពីបញ្ហាដែលកំពុងកើតឡើងក្នុងសង្គមខ្មែរ
ពីព្រោះការជំនុំជម្រះកំពុងចាប់ផ្តើមដើម្បីចាត់សវនកម្ម។

បុរសនិបូណ៌យើងអនុញ្ញាតឱ្យ អាណាហ្គា និង អូមហេតា បង្ហាញយើងតាមគោលការណ៍ថា
ទីបញ្ចប់នៃរឿងមួយ ត្រូវបានបង្ហាញជាប្រឡងដោយការចាប់ផ្តើមនៃរឿងមួយ
នោះយើងអាចយើងឃើញបានយ៉ាងងាយថា អាណាហ្គា និង អូមហេតា កំពុងបង្ហាញថា
ការព្យាយាមអំពី Nashville

ត្រូវបានបង្ហាញជាប្រឡងសម្រាប់ទុកជាមុនដោយបុព្វបុរសរបស់យើង។

នេះពេលយើងទទួលបានស្ថានភាពសេចក្តីពិតនេះហើយ

នោះយើងនឹងត្រូវប្រឈមមុខនឹងសេចក្តីពិតជាក់ស្តែងថា

ចាប់តាំងពីការព្យាយាមនោះមក

កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងគ្រប់យ៉ាងដើម្បីបង្កើតកុក្កិដ្ឋជាមនុស្សសប្បុរសឈ្នួល

ដើម្បីបង្ហាញភាពសមហេតុសមផលនៃការព្យាយាមដែលបរាជ័យ

គឺគ្មានអ្វីដែលស្ថិតស្ថេរនោះឡើយ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងឃើញថា

ព្រះជាម្ចាស់មិនបានយាងជាមួយយើងទេ

ខណៈដែលយើងបានស្ថិតនៅក្នុងទីកន្លែងរបស់សត្វ។ ព្រះអង្គបានគង់នៅទីនោះមិន
ប៉ុន្មាននឹងយកមកថា ព្រះអង្គបានគង់នៅទីនោះច្រើនជាងឡើយ

ដោយស្រងែកការអនុញ្ញាតឱ្យចូល។

បុរសនិបូណ៌ស្ថិតនៅក្នុងកុក្កិដ្ឋជាមនុស្សសត្វត្រូវបានដកចេញ

នោះយើងប្រហែលជាបានឃើញផងដែរថា ការបដិសេធ ឬកុក្កិដ្ឋជាមនុស្សសត្វដែលខុសគ្នា

ដែលយើងបានប្រើដើម្បីបង្ហាញភាពសមហេតុសមផលនៃការព្យាយាមអំពី Nashville

គឺជាភស្តុតាងថា យើងបានដើរផ្ទុយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

នៅឆ្នាំ 1856 អាដរនេទីសម័ត្យឡាដល់ហ្វៀន បានផ្តល់បុព្វសិទ្ធិជា ឡាអូឌីសព

ហើយពួកគេបានដឹងដែរ។

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ការនោះតាមរយៈពាក្យសម្តីរបស់ស្តេចយ៉ាហ្វី

និងស្តេចយ៉ាហ្វី។

ខណៈដែលព្រះគ្រីស្ទទទួលបាននូវមាត់ទ្វារនៃចិត្តទាំងនោះរបស់ពួកឡាអូឌីសព

ទ្វារបានផ្តល់ឱកាសឱ្យចូលមក និងបរិភោគអាហារជាមួយពួកគេ។

អាហារដែលទ្វារយកមកសម្រាប់បរិភោគនោះ គឺជាថ្មីម្តងម្កាលដូចជា "seven times"។

ពួកគេបានបដិសេធ។

នៅឆ្នាំ ២០២៣ ចលនាចុងក្រោយកំពុងតែរីកចម្រើនក្នុងទីក្រុង ទៅកាន់ភ្នំឡាដល់ភាព

ពីព្រោះព្រះវិហារទីប្រាំបី គឺកើតចេញពីព្រះវិហារទាំងប្រាំពីរ។ ព្រះអម្ចាស់ អាណាហ្គា និង

អូមហេតា បានបញ្ជាក់ការនេះតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃ «សេចក្តីពិត» របស់ទ្វារ។ ឥឡូវនេះ

ព្រះគ្រីស្ទកំពុងឈរនៅមាត់ទ្វាររបស់អង្គភាពដែលទើបតែស្ថាបនាទាំងនោះ

ដោយផ្តល់ព្រះទ័យចង់ចូលទៅក្នុង ហើយទទួលបានជាមួយពួកគេ

ហើយអាហារដែលទ្វារប្រឡងនាចង់ចែករំលែកជាមួយពួកគេ គឺជាអាហារដែលប្រើប្រាស់នៃទ្វារ

បានព្យាយាមចែករំលែកជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេនៅឆ្នាំ 1856។

វាមិនមែនគ្រាន់តែជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃគោលលទ្ធផល «ប្រាំពីរដង» ប៉ុណ្ណោះទេ

ដូចដែលវាបានជាសម្រាប់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេនៅឆ្នាំ 1856។ ទេ វាជាឱកាសដូចគ្នា

«ប្រាំពីរដង»

ហើយឱកាសនោះទាមទារបុរសទេវតាព្រះបាទដែលជាញឹកញាប់ពិបាកលំបាក។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវមានមកដល់ខ្ញុំម្តងទៀតថា៖ កូនមនុស្សអើយ
ចូរនិយាយទៅកាន់មនោសញ្ចេតនាទាំងឡាយថា ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលដូចនេះថា៖
ដោយព្រោះចិត្តរបស់អ្នកមានតម្លៃខ្ពស់ ហើយអ្នកមាននិយាយថា
«ខ្ញុំជាព្រះ ខ្ញុំអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ នៅក្នុងរាងកាយមនុស្សទាំងឡាយ»
ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ អ្នកគ្រាន់តែដោយមនុស្ស មិនមែនជាព្រះទេ
ទោះបីអ្នកកាន់ចិត្តរបស់អ្នកឲ្យដូចជាចិត្តរបស់ព្រះក៏ដោយ។ ម៉ែលីច្ចៈ
អ្នកមានបុរាណជាងដានីយ៉ែលទៀត
គ្មានអាថ៌កំបាំងណាមួយដែលគេអាចលាក់បាំងពីអ្នកបានឡើយ។ អសេគោល 28:1-3។

បុរាណជាពួកយើងដែលបានចូលរួមក្នុងការព្យាករណ៍អំពី Nashville
មានបុរាណជាងដានីយ៉ែលឬ?

នៅក្នុងឆ្នាំដំបូងនៃជួរកាលទ្រង់ ខ្ញុំដានីយ៉ែលបានយល់តាមគម្ពីរអំពីចំនួនឆ្នាំ
ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវមានមកដល់យេស៊ូវហោរាថា
ទ្រង់នឹងបំពេញឲ្យគ្រប់ចិត្តស៊ីបឆ្នាំក្នុងការខូចខាតរបស់ក្រុងយេរូសាឡឹម។
ហើយខ្ញុំបានបរិមុខទៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ ដើម្បីប្រសើរឡើងក្នុងការអធិស្ឋាន
និងពាក្យទូលអង្គរ ព្រមទាំងការតមអាហារ សំពត់ក្បាល និងផងដែរ។
ខ្ញុំក៏បានអធិស្ឋានដល់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះនៃខ្ញុំ ហើយបានសារភាពថា
ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះដ៏ធំ ហើយគួរសុញ្ញបំប្លែង ដល់រក្សាសេចក្តីសុញ្ញ
និងសេចក្តីមេត្តាករុណាចំពោះអ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់
និងអ្នកដែលកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់។ យើងបានប្រព្រឹត្តអំពើហោរា
ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ហើយបានបោះបង់
ទាំងងាកចេញពីក្រឹត្យក្រម និងសេចក្តីនិច្ចន័យរបស់ទ្រង់។
យើងក៏មិនបានស្តាប់បង្គាប់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ គឺពួកហោរា
ដែលបាននិយាយក្នុងព្រះនាមទ្រង់ដល់ស្តេចរបស់យើង ពួកមនុស្សរបស់យើង
ពួកបុរាណរបស់យើង និងដល់បុរាណទាំងអស់នៃស្រុកនោះដែរ។
ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់
ប៉ុន្តែចំពោះយើងគឺសេចក្តីអាម៉ាស់មុខ ដូចជានៅថ្ងៃនៃ ចំពោះមនុស្សនយោបាយ
និងអ្នកស្នាក់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម និងអ្វីៗដែលទាំងមូល ទាំងអ្នកដែលនៅជិត
និងអ្នកដែលនៅឆ្ងាយ នៅគ្រប់ស្រុកដែលទ្រង់បានបណ្តេញពួកគេទៅ
ដោយព្រោះអំពើល្មើសដែលពួកគេបានរំលងទាន់នឹងទ្រង់។ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ
ចំពោះយើងមានសេចក្តីអាម៉ាស់មុខ ចំពោះស្តេចរបស់យើង ពួកមនុស្សរបស់យើង
និងពួកបុរាណរបស់យើង ពីព្រោះយើងបានប្រព្រឹត្តអំពើហោរាទាន់នឹងទ្រង់។
ចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង មានសេចក្តីមេត្តាករុណា និងការអភ័យទោស
ទោះបីយើងបានបោះបង់ទាន់នឹងទ្រង់ក៏ដោយ។
យើងក៏មិនបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះនៃយើង
ដើម្បីប្រសើរតាមក្រឹត្យក្រមនៃយើងរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានដាក់នៅមុខយើង
ដោយពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់គឺពួកហោរា។ ម៉ែនៃយើង
អ្វីៗដែលទាំងមូលបានរំលងក្រឹត្យក្រមនៃយើងរបស់ទ្រង់ គឺដោយងាកចេញ
ដើម្បីមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ទ្រង់ ដូចនេះបណ្តាសា
និងពាក្យសម្តែងដែលបានសរសេរក្នុងក្រឹត្យក្រមនៃយើងរបស់ម៉ូសេ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះ
បានត្រូវបង្គាប់បង្គាប់មកលើយើង ពីព្រោះយើងបានប្រព្រឹត្តអំពើហោរាទាន់នឹងទ្រង់។
ហើយទ្រង់បានបញ្ជាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបន្ទូលទាន់នឹងយើង
និងទាន់នឹងពួកចៅក្រមរបស់យើង ដែលបាននិច្ចន័យយើង

ដោយនាំអំពើអាក្រក់ដ៏ធំមកលើយើង ឧបិតនៃក្រុមមេមេទាំងមូល គ្មានការណា
ដែលបានបុរិស្ថិតដូចជាការដែលបានកើតមកលើក្នុងយូសាឡឹមនោះឡើយ។

ដូចមានសចក្តីចង់ទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេ
មហន្តរាយទាំងអស់នេះបានមកលើយើងហើយ
ប៉ុន្តែយើងមិនបានទទួលអង្គរនៃចំពោះព្រះយេស៊ូវជាព្រះនិយាយ
ដើម្បីឱ្យយើងបរិច្ច័យពីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង
ហើយយល់អំពីសចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ
ព្រះយេស៊ូវបានចាមទិលមហន្តរាយនោះ ហើយនាំមកលើយើង
ឧបិតព្រះយេស៊ូវជាព្រះនិយាយទ្រង់សុចរិតក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដែលទ្រង់ធ្វើ
ពីព្រោះយើងមិនបានស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះសូររបស់ទ្រង់ទេ។ ឥឡូវនេះ
ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនិយាយអើយ
ទ្រង់ដែលបាននាំបុរាណសុភមង្គលរបស់ទ្រង់ចេញពីស្រុកអេស៊ែរ
ដោយព្រះហស្តដ៏មានឫទ្ធានុភាព ហើយបានធ្វើឱ្យទ្រង់មានកម្រិតឈ្មោះ
ដូចជានៅថ្ងៃនៃនេះ យើងបានបុរិស្ថិតអំពើហាម
យើងបានបុរិស្ថិតអំពើអាក្រក់ហើយ។ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ
ទទួលបង្គំសូមអង្វរតាមគ្រប់សចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ សូមឱ្យសចក្តីក្រុម
និងសចក្តីព្រះពិរោធរបស់ទ្រង់បរិច្ច័យពីក្នុងយូសាឡឹម ជាទីក្នុងរបស់ទ្រង់
ពីភូមិប៊ីស្តុទ្ធរបស់ទ្រង់ ឧបិតដោយសារអំពើហាមរបស់យើង
និងអំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរសយើង យូសាឡឹម
និងបុរាណសុភមង្គលរបស់ទ្រង់បានក្លាយជាទីគឺដៀលដល់អស់អ្នកដែលនៅជុំវិញយើង។
ដូចនេះឥឡូវនេះ ឱព្រះនិយាយអើយ
សូមទ្រង់ស្តាប់សចក្តីអធិស្ឋានរបស់អ្នកបម្រើទ្រង់ និងសចក្តីទូលអង្គររបស់គាត់
ហើយសូមឱ្យព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់ភ្លឺចាំងមកលើទីប៊ីស្តុទ្ធរបស់ទ្រង់
ដែលបានសង្កត់ធ្ងន់ ដោយយល់ដល់ព្រះអម្ចាស់។ ឱព្រះនិយាយអើយ
សូមផ្សេងព្រះកាណ៌ ហើយស្តាប់ សូមបើកព្រះនគរ
ហើយទតមើលសចក្តីសង្កត់ធ្ងន់របស់យើង
និងទីក្នុងដែលត្រូវបានហៅតាមព្រះនាមរបស់ទ្រង់
ឧបិតយើងមិនបានយកសចក្តីទូលអង្គររបស់យើងមកថ្វាយនោះទ្រង់
ដោយពឹងលើសចក្តីសុចរិតរបស់យើងឡើយ
គឺដោយពឹងលើព្រះមហាក្សត្រដ៏ធំរបស់ទ្រង់វិញ។ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមស្តាប់
ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមអត់ទោស ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមស្តាប់
ហើយសូមបុរិស្ថិតផង សូមកុំពន្យារឡើយ
ដើម្បីបង្ហាញនូវដល់ព្រះនាមរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ឱព្រះនិយាយអើយ
ឧបិតទីក្នុងរបស់ទ្រង់ និងបុរាណសុភមង្គលរបស់ទ្រង់ ត្រូវបានហៅតាមព្រះនាមរបស់ទ្រង់។
កាលទទួលបង្គាប់កំពុងនិយាយ កំពុងអធិស្ឋាន កំពុងសារភាពអំពើហាមរបស់ទទួលបង្គាប់
និងអំពើហាមរបស់បុរាណសុភមង្គលរបស់ទទួលបង្គាប់ ហើយកំពុងនាំសចក្តីទូលអង្គរ
របស់ទទួលបង្គាប់មកនោះចំពោះព្រះយេស៊ូវជាព្រះនិយាយបង្គាប់
ដើម្បីប្រគល់ប៊ីស្តុទ្ធរបស់ព្រះនិយាយបង្គាប់ នោះមែនហើយ
កាលទទួលបង្គាប់កំពុងនិយាយក្នុងការអធិស្ឋាននោះ លោកកាព្រីយ៉ែល
ដែលទទួលបង្គាប់បានឃើញក្នុងនិមិត្តនៃដំបូង បានហៅមកយ៉ាងរហ័ស
ហើយបានមកប៉ះទទួលបង្គាប់នោះបុរាណសុភមង្គលផ្សាយលុះ។
ហើយលោកបានប្រាប់ទទួលបង្គាប់ ហើយនិយាយនឹងទទួលបង្គាប់ថា ឱដាវីយ៉ែលអើយ
ឥឡូវនេះខ្ញុំបានចេញមកដើម្បីឱ្យអ្នកមានបុរាណសុភមង្គល និងយល់ដឹង។ ដាវីយ៉ែល

၆၂-၅၅